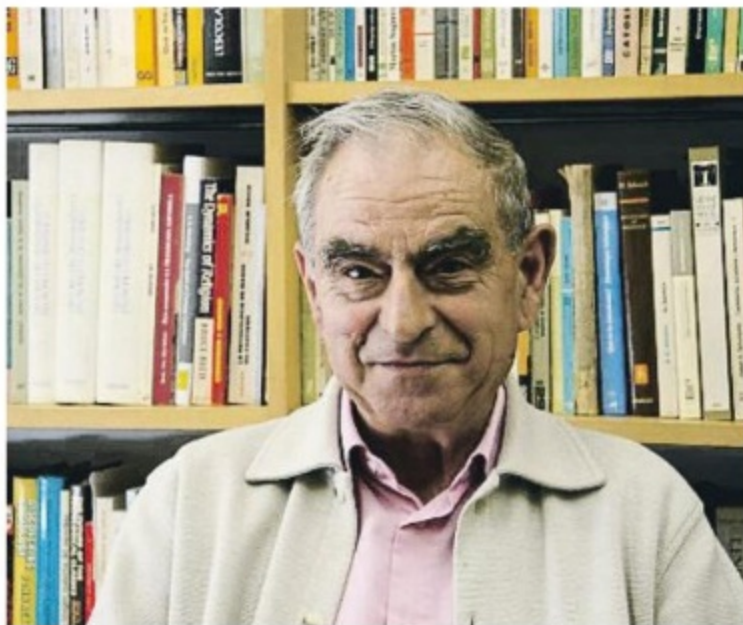

Memòries Itinerari acadèmic i vital del sociòleg Joan Estruch

Vida plena

JORDI AMAT

Cap al final de les memòries, retratant-se avui, Joan Estruch (Barcelona, 1943) explica que ara la seva vida consisteix sobretot a fer d'avi. Tal vegada va començar a escriure els seus records –sense pretensions, serens i honestos– pensant en els seus nets. Els volia mostrar les arrels d'on provenen, fer-los reviuire la rara quotidianitat d'una família protestant a la Barcelona nacionalcatòlica, enumerar què ha fet com a professional (els llibres, els projectes, les traduccions) i sobretot explicar-los la seva maduresa com un recorregut tranquil, acompanyat sempre de la seva dona Heide, on fe i saber, recer-

Joan Estruch

MÀRIA FORTÉZA

ca i docència, han omplert de sentit una existència plena. Alguns familiars, després de llegir l'original, van trobar-hi a faltar més confessions. I, per complementar-ho, el seu fill Martí hi va tenir una conversa llarga. L'entrevista està publicada al final del llibre. A l'arrencada hi descriu la manera de parlar del seu pare: "En-

dreçada, racional, acadèmica, pausada, sense crits, ni estirabots, ni estridències". Aquest és el to i l'esperit de *Crec recordar*.

Quan la memòria es posa en marxa, se'ns ubica en un ambient de postguerra típic. Entrem en un pis del carrer Aribau on un pare gris i responsable viu amb una mare que

ha de suportar, amb resignada amargor, la convivència avinagrada dels vells amb els qui toca conviure. D'aquest ambient somort el salva un dels personatges que, a l'ombra, més determinant va ser per a diverses generacions de joves de la mesocràcia barcelonina: el professor Pere Ribera, que va fer del Liceu Francès un refugi de l'exigent i autoexigent tradició pedagògica republicana. Amb aquella base liberal, més la vinculació a les xarxes internacionals del cristianisme, Estruch aviat va poder deixar enrere la universitat enclaustrada d'aquí per poder ampliar estudis a l'estranger. La base del seu saber i el mètode de la seva recerca, fonamentats a Lovaina, li van permetre consolidar un prestigi que ràpidament li va obrir la porta de l'ensenyament de la sociologia quan l'Autònoma es va posar en marxa.

L'experiència d'aquest sociòleg de la religió, especialista en els orígens de l'Opus Dei entre moltes altres facetes, podria interpretar-se com la d'un prototip il·lustrat d'una de les variants possibles de la generació del 68. Ni molt menys perquè aquest acadèmic quedés atrapat pel tumult de la radicalitat sinó perquè ell va poder observar, alhora que el

vivia, el fenomen d'aquell període que major impacte va tenir a Catalunya i Espanya: la posada en marxa d'un procés accelerat de secularització que va tenir com a definitiu decantament la publicació de l'enciclica *Humanae vitae*. Estruch, sense perdre la fe però passant de protestant a catòlic, no deixava d'estudiar les religions mentre s'anava dissolvent el món on havien tingut un determinat sentit. Aquesta experiència, ja sigui a les pàgines on parla d'una Menorca encara rural o quan enumera les seves investigacions i cursos dictats a tota mena de mones-

Passa de protestant a catòlic, estudia les religions i s'especialitza en els orígens de l'Opus Dei

tirs, és l'aspecte més interessant del llibre. Està escrit, però ell no ho diu. Perquè tota la seva plenitud està explicada sempre amb senzilla modèstia. |

Joan Estruch
Crec recordar. Memòries

FRAGMENTA EDITORIAL. 186 PÀGINES. 18 EUROS